

Sygn. akt I CSK 110/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa "M. [...]" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko K. A. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 listopada 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie

kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżącego skarga, jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd, uwzględniając powództwo, orzekł ponad żądanie. Roszczenie dochodzone pozwem nie było bowiem związane z działalnością pozwanego jako współnika, ale jako członka zarządu powodowej spółki.

Należy wskazać, że do naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w przypadku, w którym przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna, dochodzi wtedy, gdy sąd zasądzi kwotę wyższą niż oznaczona w pozwie (z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 383 zdanie drugie k.p.c.). Zgodnie z tym przepisem, sąd może orzec jedynie o tym, co jest "przedmiotem żądania", w przeciwnym przypadku orzeka "ponad żądanie". Przy ocenie obu tych sytuacji należy uwzględnić treść art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., który wyraźnie rozróżnia żądanie pozwu i okoliczności faktyczne je uzasadniające. Sąd nie narusza art. 321 § 1 k.p.c., jeśli uwzględnia fakty, których strona nie dostrzegała (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt III PSKP 7/21, nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają przekonania skarżącego, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

